

הכניסה מפוארת שאפשר

לראותו (כאן) בלבד: דופלקס במרומי מגדל חדיש, עם שתי בריכות על הגג, גרמי מדרגות חלומיים ונוף עוצר נשימה. לא לסובלים מפחד גבהים

שחיות סלון: אחד האלמנטים המרהיבים בדופלקס נמצא מחש מעל שולחן הסלון. הדיירים לא הביאו איתם דבר מלבד שטיח, והשאירו את כל המלאכה לאדריכלים

אל

אביטל ברוידא | צילום: עמית גרון

צמרת המגרל הזה אפשר להגיע רק עם הזמנה מלמעלה. מתוך הדירה, שמשתרעת על פני שתי הקומות העליונות, לוחצים על כפתור שמשגר

את המעלית אל הלובי - ואז אפשר לעלות.

אנחנו לא מתעכבים לחינם על עניין המעלית. בהינתן

האישור היא נוסקת מהמבואה, כל הדרך אל הקומה ה-41,

ואז נפתחת הדלת אל אפקט הפתעה לא קטן. מה שנחשף

לעין אינו סלון עוצר נשימה (הוא יגיע תכף), אלא

מסדרון קומתי רגיל לכאורה, עם מעליות. מבט

נוסף מגלה את ההבדל. העיניים מופתעות לראות

חלל גדול, מואר ולא ביתי במיוחד; הסיבה לכך

היא שהמבואה הייתה אמורה לשרת שני פני

טהאוזים, אך בסופו של דבר הם נקנו על

ידי אותו רוכש. הסיטואציה יצרה אתגר.

כדי לייצר כניסה מרשימה,

חיפשו המעצבים מתכננים

**גרם המדרגות
המרהיב בסלון עשוי
סיבי פחמן, חומר חזק
וקל, שאיפשר את
הצבתו של האלמנט
במנותק מהקיר.
קיר הנגרות יוצר
תחושה תלת-
ממדית הודות
למשחק עומקים של
החזית שלו, ובתוכו
מסתתרים ארונות
אחסון ומסדרון סודי;
למטה: גובה של
8.5 מטרים מעל
המטבח ופינת האוכל.
הצמחייה התלויה
תוכננה להיות
אמיתית, ובסופו של
דבר התפשרו על
מלאכותיות**

רגע אחרי שמתאוששים מהחוויה האינטראקטיבית בלובי, מסתכלים ימינה ומוצאים את דלת הכניסה. פונים שוב ימינה, ונכנסים אל האגף הציבורי רחב הידיים. זהו אקוריום מלבני גבוה, שמבעד לזוגיותו נשקפים עיר וים. על רצפת החלל הפתוח פרקט מלוחות אלון בהיר, במידות ארוכות ורחבות במיוחד.

חלל כפול תוך צמצום הדירה

ראשון במערך הציבורי נמצא סלון האירות, שגובל במרפסת צרה וארוכה. תקרתו נמוכה יחסית, מסמנת את גבולותיו בחלל הגדול, וכאשר מביטים למעלה כדי להבין מהיכן מתקפים כתמי האור והצל, מגלים מלבן זכוכית, שנחרץ בתקרה לטובת בריכת שחייה (אחת משתיים שמוות קנות במרפסת הגג), כך שהשוהים נראים ברזולוציה גבוהה במיוחד כשהם משכשכים מעל יושבי הסלון. "לבד מהעובדה

אמירה מקורית כבר בשלב היציאה מהמעלית. הם איתרו אותה בעזרת מרכיבים אמנותיים, שברוך כלל אינם נכללים בסדר היום של מתכנני בתים ודירות. בין חמש המעליות שובצו שלושה מסכים גדולים בגודל זהה לפתחי המעליות, מה שמתעתע במתבוננים. על המסכים מוקרנים ללא הפסקה מיצגי וידיאוארט מתחלפים, בהשתתפות רקדנים לשעבר של להקת בת שבע, שכמו מגיבים להופעה של המתבוננים מולם ברגע שהם יוצאים מהמעלית, והופכים מגוש צבע אבסטרקטי לרקדנים מתנועעים, וחוזר חלילה.

על הפרויקט הבלתי שגרתית, שבו תוכננה דירת פאר בת 600 מטרים רבועים שקשה אפילו לדמיין את ערכה בשוק, חתומים נוימן-חיינר אדריכלים (יפתח חיינר ושרון נוימן) בשיתוף אדריכלית תמי יניב. "לחיבור שתי הדירות היו הרבה השלכות", מאשרת האדריכלית שרון נוימן בעודנו מסיירים בדירה. "אחת מהן היא איר, פיזית, לייצר מעבר בין שתי דירות שגרעין הבניין הענקי מפריד ביניהן".

כאמור, בתכנון המקורי היו אלה שני פנטהאוזים דו-קומתיים במרומי המגדל, אחד המוכרים בארץ. ביניהם מיקמו את גרעין המערכות הענקי שמשרת את המגדל כולו, עם מסדרון קומתי ציבורי לאורך. לכל פנטהאוז הייתה קומת כניסה עיקרית וקומת גג קטנה יותר, עם מרפסת ובריכה שקופה, פרטית. מרגע ששתי הדירות נרכשו בידי אותו אדם, הוא ביקש מהאדריכלים למצוא פתרון שיביא לחיבור קוהרנטי שלהן, בזמן שחוצצת ביניהן עובדה שלא ניתנת לשינוי: גרעין מערכות ומסדרון ארוך ורחב.

בקומת הכניסה, הפתרון היה פשוט יחסית: המסדרון הקומתי שחוצה את הגרעין הפך למסדרון פנימי של הדירה החדשה, ומשמש מהלך התנועה הרשמי שמקשר בין האגף הציבורי (בצד הצפוני) לאגף הפרטי (בצד הדרומי). כאב הראש הרציני המתין למתכננים בקומת הגג. כאן אי-אפשר היה לחבר בין הדירות במהלך תנועה פנימי, והם נאלצו למצוא פתרון מחוץ לקופסה, שהוא למעשה גם מחוץ לבניין. האדריכלים הרסו את פנים הקומה העליונה של הדירה הצפונית (תוך ויתור על מטראד' יקר), ובתמורה קיבלו אישור מהעירייה ומאדריכל המגדל להשתמש בזכויות הבנייה הללו להקמת גשר חיצוני. הגשר תלוי לרוחב חזית הבניין, מחבר בין שתי מרפסות הגג, ומשמש מעבר יחיד בין שני חלקי הקומה העליונה. הוא הגדיל את מרפסת הגג, שנמתחת עכשו לאורך כל הקומה. למי שאינו סובל מפחד גבהים, מדובר בנקודת תצפית עוצרת נשימה, שמציעה פנורמה של שלושה כיווני אוויר ושמייים.

קפה וכאזור עבודה משני. אזור העבודה הראשי ניצב במק' בייל לקיר הנגרות: אי ארוך ולא גדול במיוחד, עם ארונות שחורים ומשטח דקטון אפור, כיור אינטגרלי וכיריים. על האי נשען דלפק אכילה גבוה ופשוט, עשוי בסיס ברזל שחור ופלטת עליונה מעץ מושחר. פינת האוכל הרשמית היא שולחן עץ דקיק באורך ארבעה מטרים, שממוקם במרכז המרחב הציבורי, שטוף אור שמש שמגיע מהחלונות הגדולים. תקרת הבריסול הגבוהה, שהותקנה שמונה מטרים מעליו משמשת גוף תאורה ריבועי, ששוטף את החלל בתאורה מלאכותית אחידה.

**למטה: גרם
מדרגות מושקע
ויפהפה מעץ
ליבנה באגף
הפרטי של
הדירה, מעשה
ידי חרש עץ**

שמדובר בבית פרטי, זה גם בית שנועד לארח", מסבירה נוימן, "מתקיימים כאן אירועים רבי משתתפים". כל הריהוט חדש. "חוף משטיח, הדייר ומשפתתו הגיעו לכאן מהבית הקודם בלי כלום", מספרת האדריכלית. וכך קיבלו היא ועמיתיה את הרשות לבחור הכל: מכורסאות וספות ועד עבודות אמנות ופריטי עיצוב (שבחלקם גם עוצבו בידי האדריכלים). שאר האגף הציבורי, שנמצא מעבר לסלון המלבני והגמור, נפתח כלפי מעלה וזוכה לגובה כפול של 8.5 מטרים, הודות לביטול הקומה העליונה. זהו החלק המרכזי, המשמעותי וגם המוצלח ביותר מבחינה אדריכלית. הוא כולל את האלמנט המרכזי של הבית כולו: קיר נגרות עצום, שמשתרע לכל אורכו ולכל גובהו של החלל הציבורי. הקיר מתחיל מהסלון, שם הוא משמש רקע נמוך לטלוויזיה, ואז מטפס לכל הגובה ונמשך עד קצה המטבח. עבודת הנגרות אינה שגרתית, ונראית כמו תבליט דומיננטי, בגלל השימוש בארבעה עומקים שונים עם ניואנסים קטנים ביניהם, מה שיוצר נראות תלת-ממדית של החזית. זו נצבעה בשחור בטכניקה סרוקה בעבודת יד ובשילוב פורניר בהיר. מעבר לממד הדקורטיבי, מסתיר קיר הנגרות את גרעין הבניין, מכיל את כל המערכות (כגון מיוזג וחשמל), יש בו ארונות אחסון (באחד מהם הופתענו למצוא מצנח מילוט, שהוא פריט מתבקש בגבהים האלה) ונישות לתצוגת עבודות אמנות ועיצוב. כן משולבות בו דלתות נסתרות לאגפים הפרטיים – אחת מהן מובילה אל מעבר הכוי והשנייה לסוויטת השינה; נגיע אליהם בהמשך. חלקו האחרון של הקיר משמש מטבח: מצניע מקרר ומכשירים חשמליים, כשנישה שנפרעה בו מתפקדת כפינת

מאכלס סוויטת אורחים עם סלון קטן, שבתקרתו משתקפת בריכת השחייה השנייה. האורחים נהנים מתנאים של מלון יוקרה, עם מטבחון נסתר בתוך ארון, חדר שינה נעים וגם חדר רחצה מרווח עם קירות זכוכית חשמליים, שנעשים שקופים או אטומים בלחיצת כפתור: אפשר להשקיף דרכם אל הנוף או לכבותם לשם פרטיות. לא שיש איזשהו שכן מול העיניים: הדירה גבוהה דיה כדי להבטיח אפס שכנים, נכון לעכשיו.

חבט עוצר נשימה על העיר ממרומי המגדל החדש. וכן, הבריזה כאן הרבה יותר נעימה מאשר ברחוב

דלת הזזה נסתרת מפרידה בין סוויטת האורחים לאגף חדרים של הילדים. בדרך אליו חולפים על פני גרם מדרגות ייחודי, שאינו נופל מקורמו ברמת המקוריות, ואף עולה עליו. הוא בנוי ממדרגות לולייניות עשויות שכבות דקות של לוחות לייבנה שהורבקו זה לזה, סביב עמוד קונסטרוקטיבי שגם הוא עשוי שכבות ליבנה. בהיקפן עטופות המדרגות ביריעת ברזל דקיקה, שנצבעה לבן.

אגף הילדים כולל שלושה חדרים שינה ושני חדרים רחצה. ביחס לממדי הדירה, מפתיע לראות חדרים קטנים יחסית, שרוהטו בפשטות וזוגית וארון בגדים. סמוך לחדרים האלה נמצא הממ"ד, שמשמש בעתות שלום חדר שירות.

מסדרון סודי, ועוד אחד

אפשר לעבור מחדרי השינה לסלון גם בדרך אחרת, נסתרת. מסדרון פנימי מתחבא מאחורי קיר הנגרות הגבוה, וכך יכולים בני המשפחה להגיע מחדרי השינה והרחצה שלהם ישירות למטבח.

מעט הלאה, והאדריכלית מפתיעה עם סוד נוסף שמתחבא בקיר הארון. היא דוחפת אותו בעדינות, ואז נפתח מסדרון שלישי, שדרכו מגיעים אל הסוויטה של בעלי הדירה. אחרי כמה צעדים, מופיעה מבואה עם ספרייה לכל אורכה, והיא מובילה אל שירותי אורחים. הספרייה הלבנה מתגלה כקיר נייד, שנפתח ומסתיר מאחוריו את חדר העבודה. מכאן נכנסים אל הסוויטה הפרטית, שהיא דירה בתוך דירה: כשאין אורחים וילדים, מצטמצם הבית לאזור המטבח, חדר העבודה וחדר השינה, וכל המעברים ביניהם ישרים ופרטיים.

השקיפות של המגדל מגיעה גם לאזור הכי פרטי: חדר הרחצה השקוף של בעלי הדירה. בניגוד למקובל במגדלים, שבהם חדרים הרחצה חוצים את החלל ומחסור באור ובאוויר טבעי, כאן הוצמד החדר לחזית הבניין השקופה, וכך הוא נהנה מנוף, מאור שמש אמיתי ומאוויר פסגות. עיצוב הפנים של החדר שמעצים את החוויה המחוצנת, עם קירות זכוכית שמחלקים אותו למקלחון וחדר שירותים נפרד, על רקע קירות מחופים קוריאן לבן ורצפת אפוקסי שחורה.

בין שלושת חלקי האגף הציבורי – סלון, מטבח ופינת אוכל – ניצב האלמנט השני המשמעותי בקומה: גרם מדרגות שחור, שאינו מחובר לאף קיר ומתבלט על רקע קיר הארונות. "המדרגות עשויות סיבי פחמן, מה שמאפשר להן לעמוד חופשיות בחלל", מסבירה נוימן. "חיששנו חומר שיגשר על גובה של יותר משתי קומות בלי תמיכות, וכך הגענו לחומר הזה, שבררך כלל בנויים ממנו חלליות וציוד ספורט".

גרם המדרגות הופך לגשר תלוי בקומת הגג, שממנו משקיפים אל הסלון-מטבח או יוצאים החוצה, אל המרפסת והבריכה. במרפסת הגג שמעל הסלון תוכננו מטבח מאובזר, בר ישיבה גבוה עם נוף מסחרר, הבריכה שכבר הוזכרנו (שיכולה להיסגר בדק עץ כדי לאפשר משטח גדול יותר באירועים), וגם מקלחת חוץ פתוחה. מי שמעדיף חדר רחצה בתוך הבית ולא מקלחת תחת השמיים, ייכנס מהמרפסת וימצא אותו בסמוך. המרפסת מתחברת אל הגשר, שכולט מן המגדל ומקשר בין שתי הדירות אל החלק הדרומי של הבית. לאורך הגשר יכולים האורחים להתרווח על ספות ולהשקיף למרחוק, במרחק בטוח מהמעקה השקוף.

בצד הדרומי של הדירה – שמכיל את החדרים הפרטיים – הטונים נרגעים. החלל המרכזי של האגף הפרטי

(מצדו השני) ומסתיר מטבחון נסתר, מערכת קולנוע ביתית ומכשירי כושר מעוצבים, שנשלפים ממנו בלחיצת כפתור. לצד הסלון יחידת אירוח נוספת, מצוידת בחדר שינה ורחצה ומציעה עוד מרפסת פינתית פרטית.

נוימן ושותפיה למלאכה היו מעורבים בכל השלבים והפריטים עד לאכילת כל האוכל וכלי ההגשה, ציוד לקוקי טיילים שהותאם למידותיו של קיר הנגרות, טקסטיל ופריטים דקורטיביים, וגם אצירת אוסף האמנות המתהווה של הדיירים. ולמי שתוהה: במרפסת של הקומה ה-42 עדיין שומעים את רעשי הרחוב, ובשיא הקיץ אפילו מרגישים את הלחות. אבל אין מה לעשות: הבריחה כאן הרבה יותר טובה, והיא איש מהכאוס הישראלי הרבה יותר נוח – בייחוד כשנכנסים מהמרפסת פנימה, וחוזרים להתבונן על הכל מלמעלה. מאור מלמעלה. ■

בהמשך המסדרון הפרטי נמצא חדר השינה, שמרוהט בפי שטות. המיטה פונה אל הנוף ובגובה קיר מחופה עץ בהיר, שמאחוריו נמצא חדר ארונות רחב ידיים ועתיר פריטי ביגוד והנעלה. גם כאן, מלאכת הנגרות מציבה רף גבוה במיוחד.

חדר כושר בתוך קיר נגרות

בחזרה למדרגות הליבנה הספירליות: כאשר עולים בהן לקומה העליונה של האגף הפרטי, הן הופכות בהדרגה למי עקה עץ מעוגל של הקומה הזו. כאן נמצא סלון נוסף, משיק למרפסת הגג, והוא משמש חדר טלוויזיה ואזור התעמלות וכושר. האדריכלים שמרו על אותה חומריות, עם רצפת פרקט תואמת וקיר נגרות כהה, שגם כאן עוטף את גרעין הבניין

למעלה: המיצג המרשים שמפתיע את הבאים במעלית, לפני הכניסה הביתה; למטה: הסלון באגף הפרטי והבריכה הנוספת שבגג, עם מטבח ומקלחת להנאת הרוחצים

חדרי השינה צנועים וקטנים יחסית, כשהנוף העירוני תופס את עיקר הבמה. אין חשך מפרטיות, כי אין אף שכן בגובה הזה מול העיניים, כך שחדר הרחצה יכול בהחלט להיות שקוף

